

ב. כי היה הדיבוק צועק לפעמים (אצל ר' מנדיל שם) בקולי קולות ובפחדים נוראים, שכל השומעים היו נפחדים ומזדעזעים, והיה אומר שמלאכי החבלה מחכים שיצא מגופה של האשה - ויקרעוהו לגזרים (כי אין רשות למלאכי חבלה ליגע בנפש הרשע כ"ז שהוא נמצא בתוך גוף חי), ואחרי עבור כמה רגעים - היה מתחיל לדבר דברי ליצנות ונבול פה באופן מגואל, עד שכל השומעים היו סותמים את אזניהם שלא לשמוע דברי נבלות. ושאלו אותו: "היתכן? מלפני כמה רגעים - צעקת בפחדים גדולים 'גיוואלד!' בלע"ז, וכעת אתה מדבר דברי נבלה וליצנות?", ויען להם בזה"ל: "תדעו, כי אם אין עושין תשובה, ואין נעשים נקיים מהחטא - אזי הנפש למעלה מתאוה לרע כמו שהיתה למטה!"...

אלו היו דברי הדיבוק, והוסיף מרן ז"ל ואמר: "מכאן, מהו כח התאוה - נורא ואיום! שאף פחד פחדים של חמשת מלאכי חבלה שראה אותם (כמובן שבנפש לא שייך ראייה כמו בעיני בשר, ואכן כ"ז ודאי רק לשבר את האוזן), ונפחד מהם כל כך - ואעפ"כ אינו יכול להתאפק מלהוציא תאוותו מכח אל הפועל לדבר דברי נבלה וליצנות שהורגל בהם בחייו!! ד' ישמרנו ויצילנו מן החטא!!", ע"כ דברי מרן ז"ל. והוסיף אחד מהשומעים שיש להטעין כן במאחז"ל שאמרו (סוטה ג', ע"ב): "קשורה בו ככלב"...

פעם בחג הסוכות היינו מסובים בסוכתו, וכיבד אותנו בעוגות ותה, פתח אחד מבין המסובים במכוון וביד בקול ברכת שהכל על התה - ואח"כ ברכת בורא מיני מזונות, ונעשה רעש כמובן, ושאלו אותו ע"ז - שהלא ברכת מזונות קודם לברכה, וענה כי יש לו ספק אם התה טפל לעוגה וא"צ לברך, וכך כתוב במשנ"ב - שאם יש לו ספק אם ברכת מזונות תפטור את ברכת שהכל או לא, וכדומה - יעשה מקודם ברכת שהכל כדי לצאת מידי ספק.

כמובן וכרגיל אצל מסיבה של ת"ח שהיו שם - התחיל ויכוח ער אם התה טפל לעוגה או לא, זה אומר בכה וזה אומר בכה, ואחרים עשו פשרה שבאמת תלוי זה לגבי השותה אם תאב לשתות או לא. מרן ז"ל כדרכו בקודש לא השתתף כלל בויכוח - ושתק. לאחר שנרגעו הרוחות - פנה אל המסובים ואמר: "אספר לכם עובדא דהוי בדידי, שהייתי פעם אצל החפץ חיים ז"ל, וכיבד אותי בעוגה ותה, והייתי ג"כ מהסס אם לברך על התה או לא, החפץ חיים הרגיש בדבר ואמר לי: 'אני רואה שאתם מסתפקים בדבר... העצה היא לאכול קצת

עוגה ביחד עם שתיית התה בראשונה - וכן באחרונה, וא"צ לברך על התה, כמו בפת בספק דברים הבאים בתוך הסעודה".

כמובן שדברים אלו פגעו כרעם ביום בהיר - ונעשה רעש גדול, ראשית - כי לא נמצא במשנ"ב זכר לדין זה שמזונות יהיה כמו פת בכה"ג, וגם התווכחו שאין הסברא נותנת כן, אבל מרן ז"ל חזר לשתיקתו ולא יכלו להציל ממנו יותר לא דבר ולא חצי דבר, וכך הלכנו.

לאחר זמן, כשש או שבע שנים בערך לאחר סוכות זה הנ"ל - נזדמן אחד מבין המסובים אז בסוכתו לכפר חסידים, ויאמר לו מרן ז"ל בזה"ל: "ראיתי את החפץ חיים ז"ל בחלום הלילה, וחזא בי בישות (כלומר: בפנים זועפות), ויאמר אלי: 'למה אתם אומרים בשמי הלכות?'...". וסיים מרן ז"ל ואמר: "אני חושב כי כוונתו היתה על ההלכה שאמרתי לכם בסוכה אז עם העוגה והתה...".

על ענוותנותו הנפלאה - יש הרבה מה לספר, אך אין הגליון מספיק, ונביא כאן עובדא אחת, וממנה נלמוד על הכל. וגם יש להאריך בזה מצד עצם ענין שעת "הנאמנות" או שעת "העבדות" של הקלמאים, כדלהלן אי"ה.

כידוע שהקלמאים יש להם סדר של שעות - עד חצי שעה ביום לפחות - שקוראים לזה "שעה של נאמנות", אחת מתקנות הסבא ז"ל מקעלעם, ומרן ז"ל היה מדבר הרבה בזה. והענין הוא על פי מה שכתוב בתורה על משה רבינו "בכל ביתי נאמן הוא" - כלומר: משה רבינו ע"ה היה כולו, כל חייו, כל רגעיו - נאמן להשי"ת, כי לא היה תופס מקום בלבו שום דבר אחר זולת עבודת השי"ת! והנה אנו ג"כ צריכים להשתדל בדבר הזה להיות נאמנים להשי"ת, ואע"פ שאין אנו יכולים כמובן להדמות כלל למשה רבינו בכוחותינו הדלים - מ"מ צריך כל אדם להשתדל לכל הפחות חצי שעה ביום שיקרא עליו שם "נאמן".

ואמר הסבא ציור נמרץ כדי לזרז ענין זה, כי הנה יושבים אנשים גדולים ונכבדים באולם אחד - ובתוך כך נכנס שם גם ילד קטן וישב עמהם. אם רק לא יפריע להם - יעזבו אותו לשבת עמהם, כי הם אנשים והוא איש - סוג אחד הם, ואע"פ שמרחק רב בין דעת אותו ילד לדעתם של אנשים אלו - מ"מ סוג אחד הם. אבל אם תיכנס עז באולם הזה - ודאי יגרשו אותה משם, כי אין הוא סוג אחד אתם, הם אנשים - והעז רק בעל חי!!